

17. Kolminaisuudenpäivän jälkeinen sunnuntai

Evankeliumi, Luuk. 14: 1 -11

Ensimmäinen asia, jonka kristityn tulee oppia autuuden tiellä, on **sydämen nöyryyttäminen**, että hän alentaisi itsensä, tuntisi tyhjiytensä ja mahdottomuutensa kaikkeen Herran armoon. Tämän Vapahtaja kutsuu autuutensa opissa **hengen köyhydeksi** ja sanoo: ” **Autuaat ovat hengellisesti vaivaiset; sillä heidän on taivaan valtakunta.**” Matt. 5: 3. Me tahdomme sentähden tutkistella:

Kuinka autuas on ihminen, joka Pyhän Hengen koulussa on oppinut mieltymään vähäiseen ja vaatimattomaan ja ajattelemaan nöyrästi itsestään

Mutta meidän tulee ensin tietää se, ettemme itsestämme voi olla nöyrät eli hengessä köyhät; sillä ylpeys ja kopeus istuu hyvin syvällä kaikkien ihmisten sydämessä. ”Paha puu ei taida hyviä hedelmiä kantaa”. Samoin ei taida myöskään luonnollinen ihminen nöyrästi ja alhaisesti itsestään ajatella, ellei Pyhä Henki saa vaikuttaa hänen sydämessänsä ja hänelle sitä opettaa. Luonnollinen ihminen, joka ei vielä ole antanut Jeesuksen armon sydäntänsä muuttaa, on vielä paha puu, ja sellaisia me kaikki olemme luonnostamme. Jumala sanoo sanassansa: ” **Kaikki ovat poikenneet pois ja ynnä kelvottomiksi tulleet: ei ole yhtään joka hyvää tekee, ei yhtäkään.**” Room. 3: 12. Mutta jos me otamme Jeesuksen vastaan, me tulemme Jumalan lapsiksi, puemme päällemme Kristuksen nöyrän mielenlaadun ja noudatamme Hänen askeleitansa. Niin kauan kuin ihminen on muuttumaton eikä tahdo taipua Herran Jeesuksen eteen oppimaan Häneltä, joka oli nöyrä sydäimestä, hänen on mahdotonta oppia oikeaa nöyryyttä; sillä ylpeys ja kopeus ovat niin syvälle juurtuneet meidän sydämeemme, ettei niitä voida muulla tavoin juurineen hävittää ja tukahduttaa kuin Jeesuksen armon kaikkivaltiaalla voimalla. Juuri

17. Kolminaisuudenpäivän jälkeinen sunnuntai

ihmisen ylpeys sai meidän esivanhempamme lankeamaan ja tekemään syntiä Jumalaa heidän Luojaansa vastaan, ja sama synti myös sikiää kaikissa heidän jälkeensä tulevissa kuin kuolettava myrkky. Niin kauan kuin ihminen ei tahdo taipua ristiinnaulitun eteen, häntä hallitsee tämä ylpeyden synti. Kestää usein kauan ennen kuin hän Pyhän Hengen työn kautta oppii tuntemaan oman suuren viheliäisyytensä. Jopa itse armoitetutkin Jumalan lapset havaitsevat usein murheella ja häveten, kuinka vanhan Aadamin ylpeys istuu syvällä sydämessä, vaikka he uskon kautta ristiinnaulitun Vapahtajan päälle ovat saaneet voiman ja armon voittaa synnin ja löytäneet itselleen lohdutuksen viattomassa Jumalan Karitsassa, joka on kantanut heidän velkansa ja rangaistuksensa.

Tämä paha juuri ja turmelus ihmisissä näkyy monella, suorastaan lukemattomalla tavalla. Kuka voikaan luetella kaikki ne synnit, jotka se matkaan saattaa. Siihen tarvitaan armoa, valvomista ja syvää itsemme tuntemista, että me oikein tämän pahan ja sen vaikutukset näemme. Se mitä Raamattu sanoo pahasta hengestä, nimittäin että se ” **muuttaa itsensä valkeuden enkeliksi**”, voidaankin sanoa juuri saatanan ensimmäisestä synnistä, **ylpeydestä**. Se voi hyvin helposti pettää ne, jotka eivät paremmin itseänsä tunne, ja kätkee itsensä usein nöyryyden ulkonäön alle. Mikään muu ei voi särkeä ja nöyryyttää meidän ylpeätä sydäntämme kuin ristin sana Jeesuksen sovintokuolemasta. Meidän haavoitetun ja verisen Vapahtajamme muodossa me näemme, mitä me olimme ansainneet, ja sen täytyy painaa meidän sydämemme tomuun asti katsellessamme Häntä kalpeana ja pingotettuna ristin puussa. Hänen sielunsa tuska, kahleensa, pilkkansa, orjantappurakruununsa, koko Hänen verinen kärsimisensä ja katkera kuolemansa, nämä yksin voivat opettaa meidät näkemään, mitä me olemme. Ja joka saa armon katsella uskon silmillä Jeesusta hänen kärsimisesssänsä, saa myös siitä armon tukahduttaa luontonsa ylpeyttä. Silloin nöyryys valloittaa koko sydämen, sydän sulaa Jeesuksen armon ja rakkauden edessä ja me saamme runsaasti tuntea, mikä autuus meillä siinä on.

Oikea nöyryys näkyy sitten meidän kaikessa elämässämme, Jumalan ja ihmisten edessä. Ja siitä seuraa ainoastaan se, että me säilytämme elävän tuntemisen syvästä turmeluksestamme ja syntiviheliäisyydestämme; sillä silloin kaikki meidän korkeat ajatuksemme itsestämme raukeavat ja me näemme, ettei meissä, se on meidän lihassamme, asu mitään hyvää, vaan ainoastaan halu ja taipumus kaikkinaisiin synteihin, ellei Jeesuksen armo meitä niistä varjele. **Herran armoitit** emme sitten enää ota vastaan ansaittuina, vaan meidän täytyy tunnustaa itsemme mahdottomiksi kaikkeen Hänen armoonsa, ja silloin Hänen ääretön hyvyytensä tulee meille ratki suureksi ja ihanaksi. Emme myös silloin enää **lähimmäistämme** voi ylenkatsoa. Me pidämme jokaisen ihmisen arvossa ja kunniaassa ja sitä

17. Kolminaisuudenpäivän jälkeinen sunnuntai

kalliimpana, kun muistelemme, että he kaikki ovat Jeesuksen Kristuksen Jumalan Pojan verellä kalliisti ostettua omaisuutta. Silloin opimme anteeksiantamaan lähimmäisemme viat, kun me tunnemme samat ja useammat ja suuremmat viat itsessämme kuin hänessä; ja opimme sitä vastoin arvaamaan suuriarvoisiksi lähimmäisemme hyvät avut.

Sentähden Vapahtajamme pyytää tämän päivän evankeliumissa rikassisältöisellä opetuksellansa kehottaa meitä oikeaan sydämen nöyryyteen ja osoittaa lopuksi, kuinka autuasta meille on, kun Hän sanoo: ” **Joka itsensä alentaa, se ylennetään.**” Älköön yksikään ajatelko, että Vapahtajamme tässä puhuu sellaisesta nöyryydestä, jota ainoastaan ulkonaisessa käytöksessä osoitetaan, eikä ei tule sydäimestä. Sellainen nöyryys saattaa usein pettää ihmisten silmät, jotka näkevät ainoastaan päältäpäin; mutta sydämen ajatukset ovat avoimina Kaikkietäivälle, joka näkee salaisuuteen. Meidän sydämemme ei koskaan voi tulla nöyryytetyksi muutoin kuin Hänen voimallisen armo vaikutuksensa kautta. Jeesuksen rakkauden ja Jeesuksen kärsimisen pitää sen ensin sulattaman ja taivuttaman, jolloin me Hänen armonsa kautta tulemme nöyriksi sydäimestä. Usein tapahtuu, että ihminen joutuu vaikeuksiin, että hän masentuu murheen ja kaikkinaisen vastoinkäymisen kautta, mutta tuskin sellainen ahdinko on mennyt ohitse, kun jo taas ylpeys nousee jälleen sydämessä. Se johtuu siitä, ettei Kristuksen Henki ole saanut asuinsijaa sydämessä. Ah! todellinen ja pysyvä nöyryys opitaan ainoastaan Jeesuksen ristin tykönä, Jeesuksen jalkojen juuressa, kun me viheliäisinä syntisinä etsimme ja löydämme armon Kristuksessa, ja joka päivä aina enemmän tulemme tuntemaan itsemme ja pahan sydämemme. Jos meissä on sama nöyrä mieli kuin Kristuksella Jeesuksella oli, niin me Jumalan valittuina, pyhinä ja rakkaina, saamme pukea itsemme sydämellisellä laupeudella, ystävyydellä, nöyryydellä, hiljaisuudella ja pitkämielisyydellä; niin että kärsimme toinen toistamme, ja anteeksi annamme toinen toisellemme, jos jollakin on kannetta toista vastaan. Niin kuin Kristus on meille antanut anteeksi, niin teemme mekin (Kol. 3: 12 - 13). Ja niin kuin me Vapahtajaltamme opimme oikean sydämen nöyryyden, samoin se myös kasvaa ja enenee meissä niin kauan kuin me yhteydessä Vapahtajan kanssa pysymme vahvoina. Mitä enemmän me tulemme Vapahtajamme tuntemaan, sitä suuremmaksi ja jalommaksi Hänen armonsa tulee meille, ja sitä halvemmiksi me omissa silmissämme tulemme, niin että me sanomme niin kuin Paavali: ”... **en minä mitään ole.**” 2. Kor. 12: 11. Ja Daavidin kanssa: ” **Ja minä tahdon vielä halvempi olla ja nöyrä minun silmäini edessä ...**” 2. Sam. 6: 22.

Sellainen ihminen on aivan autuas, joka on armon kautta saanut tällä tavoin nöyryytetyn ja särjetyn sydämen. Hän saa joka päivä nauttia Jeesuksen laupeutta; sillä hän pyrkii aina Vapahtajansa tykö, saa aina uuden lohdutuksen Häneltä, ja tuntee itsensä samalla kaikkeen mahdottomaksi. Jos me Pyhään

17. Kolminaisuudenpäivän jälkeinen sunnuntai

Raamattuun katsomme, niin lukemattomia ovat ne armolupaukset, mitkä Vapahtaja on antanut niille, jotka sydäimestä nöyryyttävät itsensä. Herra sanoo Jesajan 66: 2: ” **Ja minun käteni on kaikki nämät tehnyt ja kaikki nämät ovat tehdyt, sanoo Herra; mutta minä katson sen puoleen, joka raadollinen ja särjetyllä hengellä on, ja joka vapisee minun sanani edessä.**” Ja edelleen Jesajan 57: 15: ” **Sillä näin sanoo korkia ja ylistetty, joka asuu ijankaikkisuudessa, ja jonka nimi on Pyhä: minä asun korkeudessa ja pyhydessä, ja niiden tykönä, joilla särjetty ja nöyrä henki on, että minä virvoittaisin nöyryytetyn hengen, ja saattaisin särjetyn sydämen eläväiseksi.**” Ja tämän saman Jumalan lapset tuntevat joka päivä, että silloin sielu on autuain ja tyytyväisin Vapahtajassansa, kun se tuntee itsensä tomuksi, mitättömäksi, ja saa Jeesuksen täydellisyydestä vastaanottaa paljasta armoa armosta. Mitä enemmän me oman tyhjiytemme ja puutoksemme tunnemme, sitä enemmän me tomussa Herraa Jeesusta kiitämme Hänen tutkimattomasta rakkaudestansa. O! silloin me sanomme Vapahtajalle: Minun Jeesukseni, mitä sinä niin rakastit minussa vaivaisessa syntisessä ihmisessä? Mikä sai Sinut ostamaan minut niin kalliilla hinnalla olemaan Sinun omasi? Sellaisessa taipuneessa ja nöyryytetyssä mielessä me pysymme aina lähellä Jeesusta, sillä me tunnemme, kuinka paljon me Häntä ja Hänen armahtamistansa tarvitsemme; ja jos me Hänestä eksymme, niin me etsimme Häntä monin kyynelin. Kun Hän sitten lähestyy meidän sydäntämme ja henkensä kautta kirkastaa itsensä meille syntiemme sovittajana ja tuntuvasti vakuuttaa meidät rakkaudestansa; niin sydän aivan sulaa rakkaudesta Häneen ja Hänen kärsimiseensä, niin että me uhraamme sen Hänelle kokonaan palkaksi Hänen vaivastansa.

Sydämen nöyryys ja rakkaus Vapahtajaa kohtaan saattaa meitä laskemaan kaiken autuutemme asian Hänen uskolliselle sydämelleen. Me näemme silloin, ettemme itsestämme voi mitään saada aikaan; sillä niin kuin Hän oli se, joka meissä hyvän työn alkoi, niin Hänen täytyy myös se itse päättää. Ilman Häntä emme voi mitään tehdä. Me tiedämme millä äärettömällä pitkämielisyydellä ja uskollisuudella meidän sielujemme Paimen etsi meitä, ennen kuin Hän sai meidän sydämemme voitetuksi kääntymään tykönsä; ja me saamme nähdä sen, että jos Hän silmänräpäyksen ajaksi jättää meidät, eikä pidä meistä kiinni, niin me olemme hukassa. Hän, ainoastaan juuri Hän on meidän sydämemme ainoa lohdutus ja Hänessä me edespäinkin olemme turvatut; sillä me tiedämme, että Hän on meidät kerran armosta vastaanottanut, ja myös voi meidät varjella saastuttamattomina ja nuhteettomina Jeesuksen Kristuksen päivään asti. Kun uskovainen sydän täysin epäilee itseänsä ja omia voimiansa, mutta kuitenkin lapsenomaisesti antaa sielunsa autuuden kokonaan yksistään Jeesuksen haltuun, silloin tämä sydän saa ihmeellisen lohdutuksen ja virvoituksen, niin että se oman huonoutensa tuntien kuitenkin voi olla autuas, levollinen ja

iloinen, kun se tietää lepäävänsä Jeesuksen sylissä. Jumalan Henki lukitsee hänen sydämessänsä armolupaukset: ” **Minä kihlaan sinun itselleni iankaikkisesti; ja minä kihlaan sinun itselleni vanhurskaudessa, tuomiossa, armossa ja laupiudessa; Minä kihlaan tosin sinun itselleni uskossa, ja sinun pitää Herran tunteman.**” Hoos. 2: 19 - 20. ” **Vuoret pitää välttämän ja kukkulat lankeeman; mutta minun armoni ei pidä sinusta poikkeeman, ja minun rauhani liitto ei pidä lankeeman pois, sanoo Herra sinun armahtajas.**” Jes. 54: 10. Silloin meidän lohdutuksemme on, ettei meidän uskottomuutemme tee turhaksi Herran uskollisuutta. Jos me vielä Hänet unohtaisimme, niin ei Hän kuitenkaan meitä unohda; ei Hän voi meitä unohtaa, vaikka vielä äiti rintalapsensa unohtaisikin, on Hän itse sanonut. Me olemme olleet Hänelle liian kalliit ja maksaneet Hänelle liian paljon, että Hän meidät voisi jättää. Kuitenkin lunastaaksensa meidät Hän antoi henkensä kuolemaan. Ja sentähden Raamattu sanoo, että Hän tulee monta sielua saamaan, jotka iankaikkisesti ovat Hänen omansa, ja antavat Hänen heidät autuaiksi tehdä. ” **Mutta Herra tahtoi hänen niin piestä sairaudella; koska hän on henkensä vikauhriksi antanut, niin hän saa nähdä siemenen ja elää kauvan, ja Herran aivoitus on hänen kädessänsä menestyvä. Että hänen sielunsa on työtä tehnyt, saa hän ilonsa nähdä, ja tulee ravituksi. Tuntemisensa kautta minun vanhurskas palveliani monta vanhurskauttaa; sillä hän kantaa heidän syntinsä. Sentähden annan minä hänelle osan monessa, ja hänen pitää väkevän kanssa saalista jakaman; sentähden että hän antoi henkensä kuolemaan, ja oli pahantekiäin sekaan luettu, ja hän kantoi monen synnit, ja rukoili pahantekiäin edestä.**” Jes. 53: 10 - 12. Se on siis meidän iankaikkinen onnemme ja lohdutuksemme, ettei Hän meitä päästä. Hän tahtoo pitää meidät iankaikkisesti. Sentähden Hän antoi henkensä kuolemaan.

Niin kuin nöyryys nyt opettaa meitä, ettemme kuvittele tässä johonkin pystyvämme, ja ettemme luota itseemme ja armossa pysymiseemme koko autuutemme asiassa, vaan aivan kokonaan Vapahtajamme uskollisuuteen ja kärsivällisyyteen; samoin myös nöyryys saa aikaan sen, ettemme maallisissakaan rohkene koskaan ottaa mitään eteemme, elleimme Herralta Jeesukselta pyydä siihen armoa ja apua. Jos olemme nöyrät sydäimestä, niin tiedämme myös, kuinka heikot meidän omat voimamme ovat, ja kuinka pian meidät voitaisiin vietellä pois yksikertaisuudesta Kristuksessa. Me vaellamme silloin niin kuin lapset Herran edessä ja sydämen yksinkertaisuudessa katsomme aina Hänen puoleensa ollaksemme Hänen suojeluksensa ja johdatuksensa alla. Ja niin meidät parhain varjellaan maailman viettelykseltä ja kiusauksilta. Kun me oikein tulemme tuntemaan, kuinka syvälle turmelus on juurtunut meidän sydämessämme ja näkemään, kuinka täynnä maailma on

17. Kolminaisuudenpäivän jälkeinen sunnuntai

kiusauksia ja pauloja, niin käy selväksi, ettei mikään muu voi meitä varjella kuin sula Jeesuksen armo.

Autuaita ovat ne ihmiset, jotka tuntevat itsensä voimattomiksi ja armoa tarvitseviksi ja näin näkevät, että heidän vanhurskautensa ja väkevyytensä on Jeesuksessa. He noudattavat parhain apostolin neuvoa: Rakkaat lapset! pysykää Hänessä, ettei yksikään häpeään tulisi Hänen edessänsä, Hänen tulemisessansa (1. Joh. 2: 28). Sellaisiin nöyryytettyihin sydämiin vuotaa myös suurin armo, ne pitävät Jeesuksen rakkaimpanaan ja ylistävät Hänen ääretöntä laupeuttansa, **että Hän tahtoo asua niiden tykönä, joilla nöyrä ja särjetty henki on.**